

Arrest

nr. 194 882 van 13 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN ELSLANDE
Hertjen 152 / 1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 mei 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 juni 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat K. VAN ELSLANDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 10 november 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een burger van de Unie, als wettelijk samenwonende met een Belg.

Op 8 mei 2017, met kennisgeving op 10 mei 2017, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de volgende beslissingen die respectievelijk de eerste en de tweede bestreden beslissing worden genoemd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10/11/2017 werd ingediend door:

Naam: Z.

Voornaam: M.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 25.11.1989 Geboorteplaats: Ben M Sick Rr: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werden volgende bewijzen voorgelegd:

☐ *Uitkeringsattest van 'De Voorzorg' dd 2/11/2016 over een periode van 29/03/2016 tot 2/11/2016.*

☐ *Aangifte in de personenbelastingen aanslagjaar 2016 (inkomsten 2015) op naam van Belgische referentiepersoon dd 28/06/2016.*

☐ *Fiscale Fiche (inkomsten 2015) van de Hulpkas voor werkloosheidsuitkering op naam van Belgische referentiepersoon.*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten moet dus worden besloten dat de Belgische referentiepersoon heden arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt. Deze uitkering is echter niet ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast en voldoet daarmee niet aan de vereisten van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Wat betreft de bewijzen van inkomen van betrokkene zelf nl: arbeidscontract, inburgering, kinderbijslag, deze kunnen niet mee in overweging worden genomen bij het berekenen van de bestaansmiddelen van art. 40ter van de wet, het is immers de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen te beschikken (arrest RvS 232.612 van 20/10/2015). Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoeftenanalyse te worden gemaakt. Voor zover in het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt alvast dat er in 2012 werd afgesproken dat de Belgische slechts 145.00 € als maandelijkse huishuur moest betalen. Dat is een bedrag dat aangepast is aan het bescheiden inkomen van de Belgische referentiepersoon en getuigt er impliciet van dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert en zij zich daarvan bewust is gezien zij een sociale woning betreft. Indien zij voldoende inkomen zou hebben, zou zij immers 374, 00 € per maand aan huur moeten betalen (bedrag van 2012, niet geïndexeerd). Gezien dit gegeven en het feit dat de armoederisicogrens voor 2 personen in België op 1500 euro wordt geschat, is 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben, alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt. Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en zijn partner zullen een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven. Eens de referentiepersoon alsnog bestaansmiddelen ter beschikking zou hebben overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980, kan betrokkene uiteraard vanuit het buitenland een nieuwe aanvraag gezinshereniging indienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“3.2.1.1. Schending van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht.

In de bestreden beslissing meent de Dienst Vreemdelingenzaken dat de Belgische referentiepersoon over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt.

De volgende documenten werden voorgelegd door verzoeker:

- uitkeringsattest van de VOORZORG van 29/03/2016 tot en met 2/11/2016 (B. F.);
- aangifte in de personenbelasting aanslagjaar 2016 (inkomsten 2015) op naam van de Belgische referentiepersoon dd. 28/06/2016 (B. F.);
- Fiscale fiche (inkomsten 2015) van de Hulpkas voor werkloosheidsuitkering op naam van de Belgische referentiepersoon;
- arbeidscontract van verzoeker.

Verzoeker zelf heeft documenten neergelegd met betrekking tot zijn persoonlijke bestaansmiddelen.

De bestreden beslissing stelt dat met deze gegevens geen rekening kan worden gehouden daar enkel deze van de referentiepersoon in aanmerking kunnen worden genomen.

Het Grondwettelijk Hof heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde volgens artikel 42, §1 tweede lid vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2; zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915: 'Il revient a l'autorité de procéder a un examen concret de la situation et, conformément a ce que prévoit l'article 42, §1, alinea 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir a leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics').

Uit de inmiddels vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt bovendien dat het inkomen van verzoeker, waarover de referentiepersoon 'beschikt', ook in rekening moet worden gebracht. Verzoeker verwijst naar arresten RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016, RvV nr. 161.476 van 5 februari 2016, RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015, nr. 146 205 van 4 juni 2014 en nr. 141 211 van 18 maart 2015. In het recente arrest nr. 163 344 van 1 maart 2016 wordt het volgende benadrukt (eigen onderlijning): De Raad wijst erop dat de kernvraag in deze zaak erin bestaat een interpretatie te geven aan de vereiste dat de Belgische referentiepersoon als gezinshereniger conform artikel 40ter, lid 2 van de Vreemdelingenwet "beschikt" over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en RvV nr. 185 860 van 25 april 2017.

Volgens artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet de Belgische onderdaan voor wat betreft de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen "beschikt". De Dienst Vreemdelingenzaken gaat eraan voorbij dat de wetsbepaling niet stelt dat deze over stabiele, toereikende en regelmatige "eigen" bestaansmiddelen beschikt. Deze wetsbepaling voorziet aldus niet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan "beschikt". Uit Van Dale en Wolters blijkt duidelijk dat zij het woord "beschikken" verklaren gis respectievelijk "1. beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over" of "1. gebruik kunnen maken (van iemand of iets) 2. beslissen over." Deze betekenis van de term 'beschikken' houdt niet in dat men enkel van eigen middelen kan gebruikmaken.

Ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk deze term "beschikken" gehanteerd wordt, zoals vermeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, worden de inkomsten van verzoeker toch buiten beschouwing gelaten, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn.

Er blijkt evenwel niet dat de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan heeft willen stellen.

Het is allerm minst uitgesloten dat verzoekers wettelijk samenwonende partner, als Belgische referentiepersoon, kan beschikken over de bestaansmiddelen van verzoeker, in casu de inkomsten uit zijn tewerkstelling.

Artikel 40ter Vreemdelingenwet voorziet niet enkel dat er rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover de Belgische onderdaan "beschikt".

Aangezien verzoeker en referentiepersoon B. F. wettelijk samenwonende partners (de verklaring van wettelijke samenwoning werd geregistreerd op 27/07/2016 voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen) zijn, beschikt de referentiepersoon niet enkel over haar eigen inkomen maar ook over het inkomen van verzoeker.

Bovendien zijn geen aanwijzingen in het dossier aanwezig waaruit zou blijken dat de partner van verzoeker niet zou kunnen beschikken over de inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker.

Bijgevolg moet het inkomen van verzoeker in rekening worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen.

Verzoeker heeft in zijn aanvraag een arbeidscontract overgelegd dat aantoont dat hij stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen heeft waarover de referentiepersoon kan beschikken. Verzoeker heeft een maandloon van +/-1.500,00 euro.

In de bestreden beslissing wordt over verzoekers inkomsten uit tewerkstelling het volgende gesteld door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, vertegenwoordigd door de Dienst Vreemdelingenzaken:

"Wat betreft de bewijzen van inkomen van betrokkene zelf nl: arbeidscontract, inburgering, kinderbijslag deze kunnen niet mee in overweging worden genomen bij het berekenen van de bestaansmiddelen van artikel 40ter van de wet, het is immers de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen te beschikken (Arrest RvS 232.612 van 20/10/2015)."

De Dienst Vreemdelingenzaken meent echter dat er met deze documenten geen rekening kan worden gehouden. Deze documenten tonen echter aan dat de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Zodoende voldoet verzoeker aan de voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen uit art. 40 ter Vreemdelingenwet.

Desalniettemin worden de inkomsten van de verzoeker, ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk het woord "beschikken" gehanteerd wordt, niet in rekening gebracht, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. Bijgevolg heeft de gemachtigde op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet geconcludeerd dat er principieel geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit een persoonlijke tewerkstelling van verzoeker om te bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht geschonden."

2.2. Verweerder antwoordt als volgt in de nota met opmerkingen:

"In een eerste en tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Art. 40ter en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet;
- De materiële motiveringsplicht.

Gelet op de inhoudelijke samenhang, veroorlooft verweerder zich het eerste en tweede middel samen te behandelen.

Verzoekende partij acht voormelde regels geschonden, daar zij van mening is dat het inkomen van verzoeker in rekening moet worden gebracht bij het beoordelen van de bestaansmiddelen.

Vooreerst laat verweerder gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Gelet op het voorgaande is de verweerder dan ook de mening toegedaan dat het dit onderdeel van het middel van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Verweerder benadrukt dat verzoekende partij op 10.11.2016 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in toepassing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet, in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner van mevr. F. B

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.” (eigen markering)

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft rekening gehouden met alle stukken die zich in het administratief dossier bevonden.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging diende echter te worden vastgesteld dat het gemiddeld inkomen van de Belgische referentiepersoon ontoereikend is en onder het bedrag zit van 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Bijgevolg heeft de Belgische referentiepersoon niet aangetoond dat zij over stabiele en ontoereikende bestaansmiddelen beschikt in de zin van art. 40ter van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in de gegeven omstandigheden een behoefteanalyse uitgevoerd.

Verweerder laat gelden dat de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet er toe strekt te bepalen welke bestaansmiddelen in het kader van een voorgenomen gezinshereniging noodzakelijk zijn opdat een vreemdeling en (het gezin van) de referentiepersoon in hun behoeften zouden kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

In onderhavig geval diende de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging echter vast te stellen dat de behoeftenanalyse tevens ontoereikend was.

Zie:

“De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing als een geheel dient te worden gelezen. Hoewel inderdaad in de paragraaf met betrekking tot de behoefteanalyse geen concrete cijfers worden genoemd, wordt in eerste instantie vastgesteld dat de referentiepersoon beschikt over een maandelijks inkomen van € 845,44. Vervolgens wordt dit gespiegeld aan de armoederisicogrens, die wordt bepaald op 1500 euro voor een koppel. Daarbij wordt vastgesteld dat dit bedrag, gelet op de dagelijkse kosten, vaste en variabele kosten, te ver onder de armoederisicogrens ligt om met een minimum aan waardigheid te leven. In de mate verzoeker aanvoert dat zonder meer werd gerefereerd naar het armoederisicogrens voor een koppel van € 1500, gaat verzoeker aldus uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Het motief dat een inkomen van 845,44 euro voor een koppel te laag is ten opzichte van de armoedegrens bepaald op 1500 euro is niet kennelijk onredelijk.” (R.v.V. nr. 158 207 van 11 december 2015)

In zoverre de verzoekende partij nog aanvoert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging rekening diende te houden met de inkomsten van de meerderjarige zoon van de Belgische referentiepersoon, merkt verweerder op dat deze kritiek niet kan worden aangenomen.

Verweerder benadrukt dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet duidelijk stipuleert dat de Belgische referentiepersoon dient te bewijzen over voldoende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen te beschikken. Bijgevolg dient de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het beoordelen van een aanvraag voor de verblijfskaart als familielid van een Belg enkel rekening te houden met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan.

Geheel terecht werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing overwogen dat met de persoonlijke inkomsten van de verzoekende partij geen rekening kan gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Zie in dezelfde zin:

“De verwerende partij dient enkel rekening te houden met het inkomen van de referentiepersoon in functie van wie het verblijf wordt aangevraagd. Verzoekers ontkennen niet dat hun zoon, de Belgische referentiepersoon, ten laste valt van de openbare overheden, wel integendeel uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers uitdrukkelijk verklaren dat hun zoon beschikt over een werkloosheidsuitkering.

Verzoekers zoon is bijgevolg ten laste van de Belgische overheid. Zelfs indien wordt aangenomen dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat enkel de bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn niet ten laste mogen vallen van de openbare overheden stelt de Raad vast dat het in de geest van de wet niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij uit het inkomen van de referentiepersoon in casu afleidt dat verzoekers minstens onrechtstreeks ten laste komen van de Belgische staat. (R.v.V. nr. 49.147 van 5 oktober 2010)

En ook:

“Waar de verzoekende partij thans meldt dat zij inwonend is bij haar schoonmoeder en deze een pensioen geniet waar geen rekening meer is gehouden, wijst de Raad erop dat haar aanvraag is ingediend in functie van haar echtgenoot en zij de inkomsten van haar schoonmoeder niet heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing zodat deze er dan ook geen rekening mee kon houden, daargelaten de vaststelling dat in artikel 40ter van de vreemdelingenwet is voorzien dat de Belgische echtgenoot voldoende toereikende bestaansmiddelen dient te hebben. Om diezelfde reden kon de verwerende partij geen rekening houden met de kosten van het gezin die desgevallend lager zijn omwille van het samenwonen met de schoonmoeder van de verzoekende partij. Het gegeven dat de echtgenoot van de verzoekende partij eigenaar is van het appartement al waar zij wonen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dergelijke kosten of gebrek eraan kunnen enkel hun belang hebben voor het opstellen van een behoefteanalyse. Bij gebreke evenwel aan het voorleggen van bewijzen betreffende het recente inkomen van de echtgenoot van de verzoekende partij dient de verwerende partij niet over te gaan tot het opstellen van een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42 van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 132.696 dd. 03.11.2014)

En ook:

“Samen met de verwerende partij dient evenwel vastgesteld te worden dat met deze stukken geen rekening kan gehouden worden omdat deze niet kenbaar aan de verwerende partij zijn gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien betreft het eigen inkomen van de verzoekende partij, niet de inkomsten van de referentiepersoon in functie van wie de aanvraag is ingediend.” (RvV nr. 141.504 dd. 23.03.2015)

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij de inhoud van art. 40ter Vreemdelingenwet miskent, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over afdoende bestaansmiddelen.

In casu werd door de verzoekende partij een aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart ingediend in functie van de Belgische partner.

Zoals het een zorgvuldige overheid betaamt, heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie dan ook enkel en alleen rekening gehouden met de inkomstenbewijzen van de Belgische onderdaan in functie van wie de aanvraag werd ingediend.

Dit stemt overeen met de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet :

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.”

Uit voormeld artikel kan enkel en alleen worden afgeleid dat rekening dient te worden gehouden met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan (referentiepersoon) in het kader van wie een aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend.

De verwerende partij verwijst naar de inhoud van het arrest nr. 121/2013 d.d. 26.09.2013 van het Grondwettelijk Hof, meer bepaald considerans B.52.3., B.55.2. en B.55.3. :

“B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.”

“B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag.”

“B.55.4. Bovendien kan de wetgever niet worden verweten dat hij in het kader van een gezinshereniging met een Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, heeft geëist dat deze de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoon, omdat geen einde kan worden gemaakt aan zijn verblijf op het nationale grondgebied wanneer hij of zijn familieleden mettertijd een onredelijke last zouden worden voor de sociale bijstand.”

In zoverre de wetgever werkelijk tot wil had dat tevens de inkomsten van de vervoegende gezinsleden in ogenschouw zouden worden genomen, dan had zij hiernaar uitdrukkelijk verwezen, zoals kan worden afgeleid uit de inhoud van het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof, meer bepaald considerans B.21.3 :

“ B.21.3. Aldus maakt de richtlijn een onderscheid tussen, enerzijds, de situatie beoogd in artikel 7, lid 1, onder c), dat bepaalt dat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging rekening moet worden gehouden met de inkomsten van de gezinshereniger, en, anderzijds, de situatie beoogd in artikel 16, waar bij de eventuele verlenging of intrekking van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling rekening wordt gehouden, niet alleen met de inkomsten van de gezinshereniger, maar ook met die van zijn gezinsleden.

B.21.4. Met inachtneming van de door de wetgever beoogde doelstelling, namelijk dat de herenigde personen niet ten laste komen van het stelsel voor sociale bijstand van België en rekening houdend met artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG, dient de bestreden bepaling in die zin te worden geïnterpreteerd dat zij niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat.”

Het Grondwettelijk Hof verwijst aldus uitdrukkelijk naar de situaties waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ook rekening moet houden met de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger/referentiepersoon.

Deze interpretatie is conform artikel 16 van de Richtlijn 2003/86/EG, waarin het volgende wordt gesteld:

“De lidstaten kunnen in de volgende gevallen het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of, in voorkomend geval, de verblijfstitel van een gezinslid intrekken of weigeren te verlengen:

a) wanneer de in deze richtlijn gestelde voorwaarden niet of niet meer worden vervuld.

Wanneer de gezinshereniger bij verlenging van de verblijfstitel niet over voldoende middelen van bestaan beschikt zonder een beroep te doen op het in artikel 7, lid 1, onder c), bedoelde stelsel voor sociale bijstand van de lidstaat, houdt de lidstaat rekening met de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden;”

In de Richtlijn 2003/86/EG wordt als gezinshereniger gedefinieerd:

“onderdaan van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden.”

Terwijl artikel 7(c) van de Richtlijn 2003/86/EG stelt dat:

“Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokkenlidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

In overweging 46 van het arrest Chakroun (zaak C-578/08) overweegt het Hof van Justitie als volgt:

“In de eerste zin van artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn wordt het begrip „stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf te onderhouden” geplaatst tegenover het begrip „sociale bijstand”. Uit deze tegenstelling volgt dat het begrip „sociale bijstand” in de richtlijn ziet op bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen (zie naar analogie arrest van 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. blz. I-10719, punt 29).”

Ook de Belgische wetgever geeft expliciet de gevallen aan waarin ook rekening wordt gehouden met de inkomsten van de gezinsleden van de referentiepersoon.

Zo bepaalt artikel 10 bis, §1 Vreemdelingenwet :

“Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een tot een verblijf gemachtigde buitenlandse student een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging worden toegekend indien de student of één van de betrokken familieleden het bewijs aanbrengt :

- dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;”

Terwijl §3 en §4 van voornoemd artikel stipuleren :

“§ 3. De §§ 1 en 2 zijn ook van toepassing op de gezinsleden bedoeld bij artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, van een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, op grond van de Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, en die gemachtigd is tot verblijf in het Rijk op grond van de bepalingen van titel II, hoofdstuk V, of die deze machtiging aanvraagt.

Wanneer echter een gezin al is gevormd of opnieuw is gevormd in die andere lidstaat van de Europese Unie, moet de vreemdeling bij wie het gezinslid zich komt voegen, niet het bewijs leveren dat hij beschikt over behoorlijke huisvesting om het gezinslid of de gezinsleden te ontvangen en zal, wat de voorwaarde betreft van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, ook rekening worden gehouden met het bewijs dat het gezinslid persoonlijk over dergelijke middelen beschikt.

§ 4. Paragraaf 2 is eveneens van toepassing op de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van de vreemdeling die in toepassing van artikel 61/27 gemachtigd werd tot verblijf.

Wanneer echter een familie al is gevormd of opnieuw is gevormd in een andere lidstaat van de Europese Unie, moet de vreemdeling bij wie het familielid zich komt voegen, niet het bewijs leveren dat hij beschikt over voldoende huisvesting om het familielid of de familieleden te ontvangen en wordt, wat de voorwaarde betreft van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, ook rekening gehouden met het bewijs dat het familielid persoonlijk over dergelijke middelen beschikt.”

Artikel 40 ter Vreemdelingenwet is dan ook zeer duidelijk, gezien wordt gesteld dat enkel met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan rekening wordt gehouden.

In overweging 72 van het arrest Maahanmuuttovirasto (gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11) verduidelijkt het Hof van Justitie:

“Aangaande voornoemd artikel 4, lid 1, moet allereerst worden benadrukt dat het door richtlijn 2003/86 vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47).”

Dit wordt ook bevestigd in de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen :

“Tenslotte wijst de Raad erop dat het in beginsel de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen over de vereiste bestaansmiddelen te beschikken. Het vage betoog dat artikel 40 ter van de vreemdelingenwet werd geschonden door geen rekening te houden met de inkomsten van verzoekster, zonder verdere precisering hieromtrent en zonder dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster hierover enige melding heeft gemaakt of bewijzen heeft voorgelegd, doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing.

De Belgische referentiepersoon moet op cumulatieve wijze aantonen dat de bestaansmiddelen én stabiel én regelmatig én toereikend zijn. De vaststelling in de bestreden beslissing dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet stabiel noch regelmatig zijn, volstaat om de bestreden beslissing afdoende te schragen. Verzoekster toont niet aan waarom in dit geval een verdere motivering omtrent de ontoereikendheid van de voorgelegde bestaansmiddelen nog noodzakelijk zou zijn of waarom in casu een gebrek aan motivering hieromtrent tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zou moeten leiden.” (R.v.V. nr. 137.025 van 23 januari 2015)

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het gegeven dat verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Het eerste en tweede middel zijn onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet betoogt verzoeker in wezen dat verweerder in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden onterecht is uitgegaan van het gegeven dat de persoonlijke inkomsten van verzoeker niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de bepaling van de bestaansmiddelen waarover zijn Belgische echtgenote beschikt. Hij stelt dat verweerder ook andere dan de eigen inkomsten van de gezinshereniger in aanmerking kan nemen.

Artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.”

Uit voormelde bepaling blijkt dat verweerder, bij het onderzoek of een vreemdeling die verzoekt om in functie van zijn wettelijk samenwonende partner tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten, de stabiliteit, het toereikend karakter en de regelmatigheid van de bestaansmiddelen waarover de gezinshereniger beschikt in aanmerking dient te nemen. Het staat niet ter discussie dat verzoeker bij zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, naast een aantal stukken waaruit blijkt dat zijn echtgenote bepaalde inkomsten heeft, tevens ten bewijze van de meest recentste inkomsten van diens partner een uitkeringsattest van “De Voorzorg” voorlegde van 2 november 2016 betreffende de uitkeringen van primaire ongeschiktheid die zij ontving in de periode van 29 maart 2016 tot 30 september 2016. De maandelijkse inkomsten varieerden tussen ongeveer 900 euro maandelijks tot 1050 euro maandelijks. Tevens werd een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur door verzoeker voorgelegd waaruit een voltijdse betrekking blijkt tegen het wettelijk minimumloon. Aangenomen kan worden dat de inkomsten van verzoeker en deze van de referentiepersoon in functie van wie de aanvraag werd ingediend het maandelijks bedrag van 1500 euro, dat in de eerste bestreden beslissing werd omschreven als zijnde een minimum vereiste in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet overschrijden. Verweerder heeft in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met verwijzing naar een arrest van de Raad van State, geduïd dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat het de Belgische referentiepersoon is die zich wil laten vervoegen door zijn echtgenoot/partner die moet aantonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken en dat de inlichtingen omtrent de eigen inkomsten van verzoeker zelf derhalve niet nuttig zijn. Verweerder – die dit standpunt herneemt in zijn nota met opmerkingen – verliest hierbij evenwel uit het oog dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet voorziet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, doch wel met deze waarover deze Belgische onderdaan “beschikt”. Uit ‘Van Dale’ en ‘Wolters’ blijkt duidelijk dat zij het woord “beschikken” verklaren als respectievelijk “1. beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over” of “1. gebruik kunnen maken (van iemand of iets) 2. beslissen over.” Deze betekenis van de term “beschikken” houdt niet in dat men enkel van eigen middelen gebruik kan maken. Ondanks het feit dat in de bestreden beslissingen wel degelijk deze term “beschikken” wordt gehanteerd, zoals vermeld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, worden de inkomsten van verzoeker toch buiten beschouwing gelaten, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. Er blijkt evenwel niet dat de wetgever in artikel 40ter van de vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan heeft willen stellen. Het is allerm minst uitgesloten dat verzoekers partner met wie hij wettelijk samenwoont, als Belgische referentiepersoon, kan beschikken over de bestaansmiddelen van verzoeker, *in casu* de inkomsten uit zijn tewerkstelling.

Voorts wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat de term “beschikken” niet enkel voorkomt in artikel 40ter van de vreemdelingenwet maar ook in artikel 40bis, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 1.1, eerste lid van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht (hierna: de richtlijn 90/364/EEG), later “opgeslorpt” door de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), waarin wordt bepaald dat de burger van de Unie die als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk verblijft het bewijs dient te leveren

dat hij eveneens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1°, verwijst bovendien expliciet naar artikel 40bis van de vreemdelingenwet en beide bepalingen staan onder Titel II “Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen”, hoofdstuk I “Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg.” Hieruit blijkt dat de wetgever in artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft willen aangeven in welke mate de bepalingen betreffende de gezinshereniging met een burger van de Unie ook toepassing vinden op de gezinshereniging met een Belg. De wetgever heeft hierbij de voormelde voorwaarde dat de vervoegde burger van de Unie dient aan te tonen ook te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zijn echtgenoot of partner tijdens het verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel, overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft in die zin dat ook hier de vervoegde Belg moet aantonen dat hij “beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”. Er blijkt niet dat de wetgever bij artikel 40ter van de vreemdelingenwet de bedoeling heeft gehad om het hierin vervatte begrip “beschikken” een andere of verschillende betekenis te geven dan de betekenis die dit begrip op dat ogenblik reeds kende in het kader van de richtlijn 2004/38/EG. Zo blijkt bovendien ten overvloede ook uit overweging A. 13.6.2 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 dat de Ministerraad naar aanleiding van een aangevoerde discriminatie op dit punt – de verzoekende partijen voor het Grondwettelijk Hof hadden uit de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, *Commissie/België*) en van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02 (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, *Zhu en Chen*) afgeleid dat, in het kader van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de Europese burgers en hun familieleden, de middelen niet noodzakelijkerwijs moeten worden voorgelegd door de burger van de Unie bij wie men zich voegt, maar een andere oorsprong kunnen hebben, zodat de familieleden van Belgen minder goed worden behandeld dan de familieleden van burgers van de Unie – ten gronde had opgemerkt “dat de Belgische wet dezelfde bewoordingen gebruikt als die van artikel 7, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG en dat artikel 40ter, tweede en vierde lid, moet worden gelezen in het licht van die laatste richtlijn en, overeenkomstig de rechtspraak van het voormelde arrest *Commissie t. België*, [zodat de aangevoerde discriminatie haar oorsprong vindt in de door de partijen gegeven interpretatie].”

Omwille van al het voorgaande is het relevant om de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot de interpretatie van de term “beschikken” in het kader van de richtlijnen 90/364/EEG en 2004/38/EG te raadplegen.

In het kader van de richtlijn 90/364/EEG diende het Hof van Justitie in Grote kamer zich in het arrest *Commissie tegen België* van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 reeds te buigen over de voorwaarde dat de burger van de Unie over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij/zij en zijn/haar familieleden ten laste komen van de sociale bijstand en de vraag of hiertoe enkel rekening dient te worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de burger van de Unie, of ook met deze van de echtgeno(o)t(e) of kinderen en met deze van “een derde”. Het Hof was van mening dat het vereisen dat de burger van de Unie zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegt die onevenredig is met het recht op vrij verkeer (met verwijzing naar het arrest *Zhu en Chen* van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02). Het Hof stelde zelfs dat ook de bestaansmiddelen van een levensgezel waarmee geen juridische band bestaat die een verplichting oplegt in elkaars onderhoud te voorzien, niet mogen worden uitgesloten. Het Hof acht immers het verlies van toereikende bestaansmiddelen een latent risico, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van een derde afkomstig zijn, zelfs indien de derde er zich toe heeft verbonden om de houder van het verblijfsrecht financieel te steunen. Het Hof stelt nadrukkelijk in punt 47 van het arrest *Commissie tegen België* dat de herkomst van de bestaansmiddelen niet automatisch een invloed heeft op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, punt 30, *Zhu en Chen*; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, *Alopa*, punt 27).

In zijn arrest van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14 bevestigde het Hof van Justitie deze rechtspraak. Het Hof benadrukte dat in het kader van de vraag of een burger van de Unie voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen het begrip “beschikken” moet worden uitgelegd als dat “het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat [...] het minste vereiste [wordt gesteld] met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld” (punt 74).

Niettegenstaande de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie in principe geen toepassing vindt in de thans voorliggende zaak, waarin de referentiepersoon als statische Belg zich niet kan beroepen op het vrij verkeer als aanknopingspunt met het Unierecht, kan niet worden ingezien waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders moet worden ingeschat voor een Belgische onderdaan en zijn familieleden. Een analoge interpretatie van het begrip “beschikken” in artikel 40ter van de vreemdelingenwet dringt zich op, zowel omwille van alle voormelde redenen, als omwille van de volgende drie bijkomende elementen.

Vooreerst weze opgemerkt dat nationale bepalingen en regelingen, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, conform het Unierecht moeten worden uitgelegd (HvJ 5 oktober 2004, C 397/01 tot C 403/01, *Pfeiffer*, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07, *Angelidaki e.a.*, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Küçükdeveci*, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8). Bijgevolg, wanneer een nationale bepaling of regeling voor meer dan één uitlegging vatbaar zou zijn – hoewel uit het bepaalde in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet blijkt dat geen rekening kan worden gehouden met het inkomen van de vreemdeling zelf die de gezinshereniging aanvraagt in functie van zijn Belgische echtgenote op voorwaarde dat deze Belgische echtgenote erover kan beschikken, blijkt uit de bestreden beslissingen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hieraan een andere uitlegging geeft – verdient de uitlegging die de bepaling of regeling in overeenstemming brengt met het Unierecht de voorkeur boven de uitlegging die in strijd is met het Unierecht (HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28; HvJ 7 maart 2013, C 19/12, *Efir*, punt 34).

Er mag tevens niet worden voorbijgegaan aan het feit dat het gebruik maken van het vrij verkeer niet het enige aanknopingspunt met het Unierecht is. Het Hof aanvaardt immers dat uitzonderlijk het verblijfsrecht niet kan worden ontzegd aan een onderdaan van een derde land die lid is van de familie van een statistische Unieburger, omdat anders de nuttige werking zou worden ontnomen aan het burgerschap van de Unie dat aan die burger toekomt, indien een dergelijke weigering tot gevolg heeft dat hij in feite genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten en hem zo het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan die status ontleende rechten. Artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, verzet zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste “aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten” (zie HvJ GK, C-34/09, *Ruiz Zambrano*, punt 42; HvJ 5 mei 2011, C-434/09, *Mc Carthy*, punt 47; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci e.a.*, punt 64; HvJ 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, *O. en S.*, punt 45; HvJ 8 november 2012, C-40/11, *Iida*, punt 71; HvJ 8 maart 2013, C-87/12, *Kreshnik Ymeraga e. a.*, punt 36; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, *Aloka*, punt 32). De hoedanigheid van het Unieburgerschap moet immers als primair worden beschouwd (HvJ C-184/99, *Grzelczyk*, Jur. 2001, I, 6193, punt 31 en K. LENAERTS, “*Civis europaeus sum: van grensoverschrijdende aanknoping naar status van burger van de Unie*”, *SEW* 2012, 2-13). Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel wordt beoordeeld met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, kan het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen. Immers, wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, kan het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang worden gebracht aangezien deze afhankelijkheid ertoe kan leiden dat de Unieburger als gevolg van een dergelijke weigeringsbeslissing zal worden gedwongen niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Hoewel het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, op zich niet volstaat om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend (HvJ, C-256/11, *Dereci e.a.*, punten 65 en 66), zijn er evenwel omstandigheden denkbaar waarin een statische Belg bij een automatische verblijfsweigering ten aanzien van een derdelander van wie de Belg afhankelijk is, gedwongen zou worden om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. De beoordeling van zulke situatie vergt een onderzoek van alle relevante feitelijke omstandigheden van het concreet geval, waarbij de eventuele afhankelijkheidsverhouding en de inschatting van het verwachte effect van een verblijfsrechtelijke weigering niet mogen worden genegeerd (N. CAMBIEN, “*Recente ontwikkelingen op het vlak van gezinshereniging van Belgen en Unieburgers: a long and winding Road?*” in D. VANHEULE (ed.), *Migratie en Migrantenrecht 16, Ontwikkelingen inzake vrij verkeer, asiel, voogdij en nationaliteit*, Brugge, Die Keure, 2015, 15). Het komt de Raad niet toe zich *in casu* uit te

spreken of een afhankelijkheidsverhouding aan de orde is, doch hij stelt enkel vast dat verweerder schijnbaar geen aandacht heeft gehad voor het “*effectief genot*”-criterium door bij de beslissing tot weigering van verblijf uit te gaan van een strikte lezing van de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter van de vreemdelingenwet waarbij de inkomsten van de derdelander principieel worden uitgesloten.

In dit kader moet eveneens gewezen worden op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht. De Raad stelt immers vast dat de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.52.3). Een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste is echter niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen en hij eveneens aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken. Hierbij is er geen gevaar voor het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand (zie ook *infra*) en voor een verblijf in menswaardige omstandigheden, en worden de verblijfsweigering en het eventueel in gedrang brengen van het nuttig effect van het Unieburgerschap dus niet langer afdoende gerechtvaardigd door dit legitieme doel (K. LENAERTS, O.C., 2-13). Verweerder heeft evenmin oog gehad voor het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van het Unierecht.

Hieruit volgt dat de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet op een Unierechtelijke conforme wijze moet worden uitgelegd, zodat bij het nagaan of aan deze vereiste al dan niet is voldaan ook rekening moet worden gehouden met de bestaansmiddelen van een derdelander waarover de Belgische gezinshereniger beschikt.

Tenslotte kan, wat betreft de bezorgdheid om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren, waarbij de wetgever beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging ten laste vallen van de overheid, er op worden gewezen dat het inkomen van de partner van de Belgische referentiepersoon net als gevolg kan hebben dat deze laatste zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en ten overvloede voor de sociale woning een groter huurbedrag zal dienen te betalen. Uit artikel 16, § 1, van de wet betreffende het recht op maatschappelijke integratie van 26 mei 2002 *iuncto* artikel 34, § 1, van het koninklijk besluit houdende het algemeen reglement betreffende het recht op maatschappelijke integratie van 11 juli 2002 blijkt immers dat indien een Belg die recht heeft op een leefloon, wat *in casu* niet het geval is, gaat samenwonen met een derdelander-echtgenoot of samenwonende partner en deze laatste voldoende bestaansmiddelen genereert volgens de berekeningsregels die gelden voor het recht op een (equivalent) leefloon, de toekenning van het leefloon aan de Belg zal worden stopgezet en hij bijgevolg niet meer ten laste zal vallen van de sociale bijstand. Als de derdelander beperkte bestaansmiddelen genereert, dan zullen die bestaansmiddelen in mindering worden gebracht van het bedrag waarop betrokkenen recht hebben. Tevens past het erop te wijzen dat in het geval dat er na de toekenning van een verblijfstitel een probleem ontstaat met betrekking tot de inkomsten van de vreemdeling waarover de Belgische referentiepersoon kan beschikken, het verblijfsrecht van deze vreemdeling steeds geëvalueerd kan worden door verweerder, dit gedurende een periode van vijf jaar na de erkenning ervan, waarbij dit in toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 5°, van de vreemdelingenwet zo nodig kan worden beëindigd. Daarnaast kan er nog aan worden herinnerd dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van de partner afkomstig zijn. De herkomst van de bestaansmiddelen heeft dus niet automatisch invloed op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (*cf.* HvJ 23 maart 2006, C-408/03, *Commissie/België*; zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, *Zhu en Chen*, punt 30; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, *Alokpa*, punt 27). Aldus staat een interpretatie van de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, waarbij ook rekening wordt gehouden met het inkomen dat de echtgenoot of de partner waarmee de Belgische gezinshereniger wettelijk samenwoont uit tewerkstelling genereert op voorwaarde dat de Belgische gezinshereniger erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke, als een teleologische interpretatie van de term “*beschikt*” uit artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet ertoe leidt dat niet kan worden aangenomen dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben. Desalniettemin worden de inkomsten van

verzoeker, ondanks het feit dat in de bestreden beslissingen wel degelijk het woord “beschikken” wordt gehanteerd, niet in rekening gebracht, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet geconcludeerd dat er principieel geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit een persoonlijke tewerkstelling van verzoeker om te bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Het betoog van verweerder in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. De Raad herhaalt dat in artikel 40ter van de vreemdelingenwet geen vereiste kan worden gelezen met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belgische onderdaan moet beschikken. Verweerder volgt deze zienswijze in de nota met opmerkingen niet met verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 en het arrest van de Raad van State met nummer 232.612 in de eerste bestreden beslissing.

De Raad merkt ten overvloede op dat het huwelijksvermogensrecht, zoals bepaald in het BW, als dusdanig inderdaad geen afbreuk kan doen aan de voorwaarden voor gezinshereniging die in de vreemdelingenwet als *lex specialis* worden gesteld. Wanneer evenwel de voorwaarde in artikel 40ter dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen wordt begrepen zoals *supra* beschreven, zodat desgevallend ook de inkomsten van de echtgenoot/ wettelijk samenwonende partner kunnen worden meegerekend indien de Belgische referentiepersoon er effectief over kan beschikken, kan het huwelijksvermogensrecht en de bepalingen rond wettelijk samenwonende in dat licht wel degelijk relevant zijn, geenszins om deze voorwaarde betreffende deze bestaansmiddelen uit te hollen maar integendeel louter om te bepalen of aan deze voorwaarde werd voldaan. Verder merkt de Raad in dit verband op dat het Grondwettelijk Hof nergens uitdrukkelijk uitspraak heeft gedaan over de kwestie of het woord “beschikt”, dat voorkomt in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, inhoudt dat de Belgische onderdaan in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Uit het feit dat in bepaalde overwegingen van het Grondwettelijk Hof verwezen wordt naar “de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden” (B.52.3), “bestaansmiddelen van de gezinshereniger” (B.55.2), “indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt” (B.55.2), “bij het bepalen van de inkomsten van de gezinshereniger” (B.55.3), “dat deze (d.w.z. de Belg) de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoonst” (B.55.4) kan niet worden afgeleid dat enkel de bestaansmiddelen die de Belgische onderdaan zelf genereert, in aanmerking kunnen worden genomen. Artikel 40bis, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet – bepaling die betrekking heeft op de burger van de Unie die over voldoende bestaansmiddelen beschikt – maakt immers ook enkel gewag van “De in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt”, terwijl het voor een burger van de Unie gelet op het hogervermelde arrest HvJ 23 maart 2006, C-408/03, *Commissie/België*, duidelijk is dat geen vereiste kan worden gesteld inzake de herkomst van de bestaansmiddelen. Er kan dus ook niet automatisch een argument worden geput uit de wijze waarop wetsbepalingen zijn opgesteld, zoals artikel 10bis, §§ 1, 3 en 4, van de vreemdelingenwet, dat dan weer wel expliciet gewag maakt van het bewijs van voldoende bestaansmiddelen dat de niet-EU-student of één van de betrokken familieleden aanbrengt.

Uit de overwegingen B.55.2, B.55.3 en B.55.5 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 kan eveneens niet meer worden afgeleid dan wat deze zeggen. Deze overwegingen betreffen het door verzoekers aangevoerde verschil in behandeling tussen een statische Belg en zijn familieleden en een onderdaan van een andere lidstaat van de Europese Unie en zijn familieleden, onder meer wat betreft het verschil in behandeling omtrent de vereiste bestaansmiddelen. Het Hof gaat in de voormelde overwegingen specifiek in op de vereiste dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (B 55.2), op de interpretatie van de vereiste actief naar werk te zoeken teneinde werkloosheidsuitkeringen in overweging te nemen (B 55.3) en op het verschil dat voor Unie-burgers voldoende bestaansmiddelen worden vereist en voor statische Belgen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen (B 55.4). Het Hof gaat in geen van die overwegingen in op de interpretatie van de term “beschikken” van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Uit de overwegingen B.21.3 en B.21.4 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 kan bijkomend niet meer worden afgeleid dan wat hierin wordt gesteld, namelijk een verduidelijking van artikel 11, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet waarin het Hof stelt: “Met

inachtneming van de door de wetgever beoogde doelstelling, namelijk dat de herenigde personen niet ten laste komen van het stelsel voor sociale bijstand van België en rekening houdend met artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG, dient de bestreden bepaling in die zin te worden geïnterpreteerd dat zij niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat.” Deze passage handelt over de bepalingen van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en de artikelen 10 en volgende van de vreemdelingenwet, die thans niet aan de orde zijn. Verzoeker valt, gelet op artikel 3, derde lid, van de richtlijn 2003/86/EG, als familielid van een Belgische onderdaan namelijk niet onder het toepassingsgebied van de voormelde richtlijn. Uit de voornoemde overwegingen uit het arrest van het Grondwettelijk Hof kan niet worden afgeleid omtrent de kwestie of het woord “beschikt” uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet inhoudt dat de Belgische onderdaan al dan niet in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Bovendien maakt het Grondwettelijk Hof, waar het stelt dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet in die zin dient te worden geïnterpreteerd dat deze bepaling “niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat”, geen onderscheid tussen de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger waarover deze laatste niet kan beschikken en de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger waarover deze laatste wel kan beschikken. Aldus kan het gestelde in de overwegingen B.21.3 en B.21.4 in het genoemde arrest van het Grondwettelijk Hof geen afbreuk doen aan een lezing van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet in de zin dat bij de beoordeling of de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de vreemdeling, die de Belg wenst te vervoegen, uit tewerkstelling genereert en waarover de Belg kan beschikken. Er weze aan herinnerd dat, in plaats van met de artikelen 10 en volgende van de vreemdelingenwet, *in casu* eerder aansluiting dient te worden gezocht met de bepalingen van artikel 40bis, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet, waarop hierboven reeds werd ingegaan. Ook moet worden opgemerkt dat de vergelijking van de situatie van gezinshereniging met een Belg met de situatie van gezinshereniging tussen derdelanders niet opgaat. Derdelanders die op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet werden toegelaten tot een verblijf in het Rijk omwille van gezinshereniging met een derdelander met onbeperkt verblijfsrecht, worden toegelaten tot een verblijf van beperkte duur gedurende een periode van vijf jaar conform artikel 13, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet en moeten jaarlijks de vernieuwing van de verblijfstitel (A-kaart) aanvragen conform artikel 13, § 2, van de vreemdelingenwet *iuncto* artikel 33, derde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981; zie ook artikel 25/3, § 2, *in fine* van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Bij deze jaarlijkse aanvraag tot vernieuwing van de verblijfstitel moet op grond van artikel 33, derde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 de voormelde vreemdeling die de vernieuwing van zijn verblijfstitel vraagt, tot staving van zijn aanvraag, de documenten overleggen waaruit blijkt dat hij nog altijd de voorwaarden vervult die aan zijn verblijf zijn gesteld. Familieleden-derdelanders van Belgen of Unieburgers genieten daarentegen conform artikel 42, § 1, eerste lid, *iuncto* artikel 42, § 3, van de vreemdelingenwet een niet in de duur beperkt recht op verblijf van meer dan drie maanden. Ze krijgen een verblijfstitel voor vijf jaar (F-kaart). Voor de houders van een F-kaart is er geen sprake van een vernieuwing van een verblijfstitel zoals in de hoger beschreven situatie van gezinshereniging tussen derdelanders.

Ook verweerders verwijzing naar het arrest van de Raad van 23 januari 2015 met nr. 137 025 doet geen afbreuk aan het voorgaande. In dit arrest kan namelijk enkel worden gelezen dat de Raad oordeelde dat het aan de vreemdeling, die een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie indient, toekomt om aan te tonen dat de vervoegde burger van de Unie over de vereiste bestaansmiddelen beschikt en verweerder geen rekening kon houden met *a posteriori* verklaringen omtrent de inkomsten van de aanvrager die niet werden aangetoond bij het indienen van de aanvraag. Overigens kennen de arresten van de Raad geen precedentswaarde.

De Raad merkt ten overvloede nog op dat er met de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen voor werd geopteerd om artikel 40ter van de vreemdelingenwet “*met het oog op juridische duidelijkheid en om wetgevingstechnische redenen*” volledig te herschrijven (cf. *Parl.St.* Kamer, 2015-16, 1696/001, 28) en de wetgever, die nochtans mag worden verondersteld op de hoogte

te zijn van de vaste rechtspraak van de Raad inzake de term "*beschikken*", voormelde wetsbepaling niet heeft aangepast teneinde te verduidelijken dat hij een andere interpretatie van deze term zou voorstaan.

Een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt aangetoond wat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerde middel tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

2.4. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat *in casu* ook het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat verzoekers verblijfsaanvraag nog in behandeling is – zodat niet kan worden gesteld dat vaststaat dat zijn "*legaal verblijf in België is verstreken*" – en hij in afwachting van een beslissing, overeenkomstig artikel 52, § 1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, kan beschikken over een attest van immatriculatie.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 mei 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN